

DIUMENGE XVI DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Antoni Pou, monjo de Montserrat
22 de juliol de 2007

Segur que tots hem fet l'experiència de ser invitats a casa d'uns amics, en la llar dels quals ens hem senti acollits, ens han fet sentir els protagonistes, ens han ben alimentats, han escoltat les nostres històries i les nostres anècdotes com si fossin les més importants del món, on han rigut els nostres acudits i han plorat les nostres penes. Segur que hem sortit d'aquella casa regenerats, amb més ganes d'afrontar la vida.

Quantes vegades però també no hem fet l'experiència de ser invitats i d'haver estat ben alimentats en el cos, sortint amb la panxa plena, però amb la buidor al cor i la fredor a l'ànima. I és que ser un bon amfitrió demana tant preocupar-se per les necessitats biològiques i les comoditats dels invitats, com de les necessitats de la seva ànima, del saber escoltar.

“Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària”. Marta està molt atafegada i neguitosa per obsequiar Jesús... però li falta la cosa més important: la capacitat d'escoltar. Jesús sobretot té fam i set de comunicar-se, de ser comprès, d'entusiasmar pel Regne de Déu...

L'home no només viu de pa, com ens vol fer creure la nostra societat materialista, *sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu*: d'aquelles paraules que porten esperit i vida, i ens regeneren espiritualment. Per això Maria *“ha triat la part millor”*, posant-se als peus de Jesús, escoltant les seves paràboles, les històries de la seva missió, o sentint-lo parlar del Déu que el fa viure, experimentant en el fons del seu cor com se li obren noves perspectives i il·lusions, noves esperances.

Les lectures de l'eucaristia d'avui però no són una crida a l'immobilisme, a la pura contemplació, a la passivitat, sinó a l'acolliment profund de l'altre, reconegut com enviat per Déu. Abraham, quan va veure els tres homes que passaven davant la seva tenda, va vèncer l'ensopiment de la calor, i va córrer a prosternar-se davant els estrangers, adorant Déu que venia amb ells, seguint les regles de l'hospitalitat del desert. El patriarca no es queda aturat, corre suplicant-los que vulguin ser els seus hostes, per a que es puguin refer del viatge, menjant una mica i podent-se rentar els peus. Humilment els hi ofereix unes llesques de pa... tot i que quan accepten la invitació demana a Sara, la seva dona, que faci panets, i al mosso que prepari el vedell tendre més gras, i mató. I es queda dret vora d'ells, per poder-los servir amb més promptitud i acollir-los també amb la conversa.

Aquests tres homes resulten ser tres àngels, o Déu mateix en forma d'àngels, que anuncien a Abraham el compliment de les promeses: Abraham tindrà un fill i serà el pare d'una gran descendència. Sara que ja era molt gran es posà a riure quan ho sentí... sense tenir present que per a Déu no hi ha res impossible.

L'acolliment i l'hospitalitat són font de benedicció, de vida nova, de fecunditat espiritual. Tancar-nos en nosaltres mateixos, amb els de casa, amb els “nostres” i no fer el pas d'apropar-nos al desconegut, pot fer de la nostra vida un desert sec i estèril, ens ofeguem en els nostres petits problemes i les nostres manies i comoditats. Acollir en l'altre el Crist, sobretot els pobres i als germans en la fe, com ens diu la regla de sant Benet als monjos, és deixar entrar la perspectiva del qui és diferent, d'aprendre a respectar els altres com són, no com ens agradaria que fossin, és deixar-nos afectar pels problemes i les

preocupacions dels altres, deixant que sigui l'*altre* el protagonista, i no nosaltres amb el neguit de causar bona impressió. Tot això, en el fons, sabem que ens fa créixer, ens regenera, omple la nostra casa de benedicció.

El bisbe Helder Camara, parlava ja fa temps, al Brasil, de la necessitat de que sorgissin arreu, en totes les religions i entre els no creients, *minories* que ell anomenava *abrahàmiques*, persones guiades per la fe en la possibilitat d'un món millor, homes i dones acollidors i hospitalaris, disposats a trencar les espirals de la violència, promptes al diàleg, fent una xarxa mundial amb totes les persones de bona voluntat. Un somni i un foc que recollí el Concili Vaticà II i que no podem deixar morir sota les cendres del fanatisme religiós de qualsevol confessió, o de l'enyorança d'un passat que mai tornarà a venir.

La iconografia cristiana oriental s'ha servit de l'escena d'Abraham i els tres àngels sota l'alzina de Mambré per representar la Trinitat. En l'ombra d'aquesta basílica, tots nosaltres som hostes del Déu trinitat, que ens ofereix de participar del pa i el vi de l'eucaristia; Jesús com va fer amb els seus deixebles en l'últim sopar, ens renta els peus de la pols i les ferides del nostre pelegrinar pels camins de la vida. Tan de bo aquesta eucaristia ens sigui repòs, restauració, regeneració i fecunditat espiritual, i ens faci acollir-nos els uns els altres, encara que no ens coneguem, sentint-nos formant part de la gran família que és l'Església i de la gran xarxa de les *minories abrahàmiques*.